

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel III

Abbaye des Gardiens ~ Auvergne-provinsen ~ Central Frankrig

~Gardiens Abbey var et muromkranset kloster på en stor stenet bakke, der ragede over de utæmmede lande i det centrale Frankrig. Under klosteret snoede en udførlig labyrint af katakomber sig gennem bakkens indre. Broder Ivan Gogu, den ældre blandt tiggerbrødrene i Gardiens, havde overtaget ansvaret for katakomberne med sin ankomst til klosteret mere end et årti tidligere; og i den tidsperiode var den enorme grav blevet en slags stenet bodsøvelse, der tyngede hans hjerte. Hans grove kåbe hviskede i vævegangene, mens han skyndte sig, altid ligeud og altid nedadgående. De fleste munke vovede sig sjældent ned i så store dybder - den sparsomme række af tørre fakler, der var kilet ind i de stenede vægge, afslørede tegn på ingen tid. Begpassagen havde ingen forgrenede kar, og den hule arterie dykkede ned i jorden som en sortmuret vej til Helvede.

De klikkende trin fra Ivans sandalsåler faldt flade, da intet yderligere ekko fra dem gav genlyd mod de grove, stenhuggede vægge. I hans fortsatte nedstigning blev luften tyk, kold og muggen – den skarpe smag af jernrust og våd sten hang tungt i

den stadig nedadgående passage. Stramme stenmure samlede sig mere og mere, efterhånden som stien blev stejlere og smallere. Hans lommelygte afslørede mere af den nu våde passagebund, dækket af kondens. Med en lommelygte i den ene hånd og de andre fingre, der fulgte den modsatte væg, bremsede Ivan sin fremrykning til en forsigtig og bevidst række af stadig kortere skridt for at undgå at glide oven på den glitrende granitsti.

Det eneste formål med den dykkende tunnel var at tappe ind i en underjordisk ferskvandskilde og give klosterkatakomberne en ren og rigelig forsyning af vand, selv de mest krævende vinproduktionssæsoner. Med det formål, og ekstremt dybt under den solrige bjergskråning, førte tunnelen ud til en åben og huleformet fordybning af uregelmæssige sten og glatte overflader slidt af århundreders naturlig erosion. Til sidst fandt fakkellens vej intet at oplyse. Gardiens-munkene kaldte dette mørke og afsidesliggende sted Brøndhullet. En dyb stenforet grøft delte fordybningen og kanaliserede en hurtig, men lydløs underjordisk kilde.

Fra mørket i Brøndhullet genlød et klynk op gennem tunnelen. Stemmen var et barns, og alligevel beklagede det hjemsøgte råb smerten fra et livs elendighed. Endnu et hulk brød løs, men blev kvalt, som om sorg og stolthed uophørligt kæmpede i et plaget og ynkeligt bryst. Gispende åndedrag fulgte de kvalte hulk, så stilhed – så endnu et udbrud af sorg. Cyklussen gentog sig og gav genlyd i mørket. Det var en besejret konges klage og en forurettet enkes jamren, vævet sammen til ét.

"Lazarus?"

Gråden holdt op.

"Lazarus? Er du der?"

"Jeg er—jeg er her, broder. Jeg fylder spanden."

Det bælgmørke overgav sig til lyset fra en knitrende fakkel, som munken holdt, da han gik ind i hulrummet. Han var høj, med bred ryg og dyb brystkasse, og tristheden i Hans dybblå øjne skjulte det joviale smil på hans læber. Den velplejede sølvhårsklippe, der kronede hans hoved som en engels faldne glorie, komplementerede hans rene og tætte salt-og-peber-skæg. En alvorligt pukkelrygget dreng rejste sig fra kilden med en fuld spand vand ved sine fødder. Han bar en lignende kåbe af groft vævet stof som munken, dog med en dyb hætte trukket over hovedet. En maske – en ansigtskappe af samme stofmateriale – dækkede barnets ansigt. To cirkulære huller var der, hvor der kunne have været øjne, og en lille klap stof dækkede munden. Det beskidte betræk lignede en spedalsks maske med en munkes kappe draperet omkring. Drengen var lærling, men hans kvarter var ikke over jorden, ligesom det andet klostets.

væbnere. I stedet boede Lazarus nedenfor klosterets grund, inde i katakomberne, i et malerisk værelse, som broder Ivan havde indrettet til ham, fyldt med en uhøfligt fremstillet seng og tykke tæpper. Selvom han var tretten år gammel, fik hans spinkle statur og tynde lemmer ham til at se meget yngre ud. Uden at nogen af klosterets beboere, bortset fra ham selv og broderne Ivan og Odino, vidste, var Lazarus en Gogu - Ivan Gogus misfødte barn.

"Hvad plager dig, søn?"

"Intet, hr. Jeg har vandet nu."

„Græder du, Lazarus?“ Drengen pressede fingrene mod ansigtet, og kluden under hans øjenhuller blev mørk af fugt.

"Hætten glider, og jeg kan ikke se. Jeg drejer hovedet, og den glider. Jeg åbner munden, og den glider. Jeg sover, og den glider. Den slider på mine ører, og snørebandene griber fat i mit hår."

"Så må vi lave en ny hætte til dig. Jeg skal nok fordoble min indsats og sørge for, at den er behagelig at have på. Vil du have en ny hætte?"

"Denne hætte har en lugt. Den kan ikke længere vaskes ren. Jeg ved, hvordan man gør den næste bedre, broder. Jeg kan vise dig."

„Så skal du. Du kan hjælpe mig med at lave den næste.“ Ivan bøjede sig ned og omfavnede Lazarus med sin frie hånd.

"Jeg har en overraskelse til dig, søn."

"Hvad er det?"

"Jeg har opdaget et manuskript om dyr i scriptoriet."

"Med fugle?"

"Ja, værket er fyldt med blade om fugle – endda med farverige malerier af dem ."

"Må jeg se det i aften, broder?"

"Ja, jeg skal bringe den til dig. Den er ny – fra Paris! Men jeg må returnere den tidligt ved daggrø, for at de andre ikke skal opdage, at den er forsvundet. Du kan få bogen i aften, men først skal vi gøre rent."

Kort sagt sagde Lazarus ingenting, og selvom hans ansigtstræk var skjult, overmandede et eftertænksomt udtryk ham – hans indhyllede ansigt vendte sit jute-blik mod munken. Fakkellyset fangede hjemmøgende smukke blå øjne, der tittede ud af beskidte jute-øjnehuller.

"Friar, må jeg spørge dig om noget?"

"Bed om det."

"Skal jeg være grim, når jeg bliver voksen?"

Ivan søgte fuld opmærksomhed og lagde sin hånd på drengens skulder. "Hør på mig, søn." Du er ikke grim. Du er smuk. Du bærer ikke hætten for at skjule din grimhed. Du bærer hætten for at skjule din skønhed fra grimhed. Grimhed frygter skønhed som ondskab

frygter det rene hjerte.“ Munken rejste sig brat, og efter at have formået barnet til at blive, trådte han ud af hulrummet med faklen i hånden. Sorte omsluttede den lille, sammenkrøbede skikkelse. Efter et øjeblik forstyrrede forsigtige fodtrin stilheden. I det sorte rum fandt Ivan drengen og satte sig på hug foran ham.

"Sæt spanden ned, søn."

Ivan følte gulvet under sig, fandt en sten og dækkede den med sin knytnæve. Han gjorde det samme med sin anden hånd og gav derefter begge lukkede hænder til drengen.

Ivan løftede sin venstre hånd. "Hvad har jeg i hånden, Lazarus?"

"En sten."

Ivan løftede sin højre hånd. "Og i denne hånd?"

Lazarus svarede: "Ingenting."

"Kan du være sikker, Lazarus?"

"Jeg hørte dig samle en sten op. Og så hørte jeg, at du ikke gør det."

„Fang stenen,“ sagde Ivan pludselig og kastede den gennem luften. I mørket lyttede han efter småstenen, der klirrede mod gulvet. Det gjorde den ikke.

"Fortæl mig lige, hvad har du i hånden, søn?"

"Stenen."

"Og hvorfor mon den er i din hånd, Lazarus?"

"Du beordrede, at jeg skulle fange den."

"Det, du fangede, var mere end en sten."

"Hvordan er det mere?"

"Det er en sandhedsbekender. Kast nu stenen til mig." Ivan mærkede en lille hånd i sin egen og trak sig væk. "Nej, søn. Kast stenen til mig, ligesom jeg kastede den til dig."

Lazarus kastede lydigt stenen. Der lød en klirren, da småstenen ramte gulvet.

"Tilgiv mig, broder. Jeg må kaste den igen."

"Nej. Vær stille, søn – hør nu. Hvorfor greb jeg ikke stenen?"

"Du kan ikke se uden lys."

"Ja, ja. Hvilken sandhed fortalte stenen os nu?"

"Den kan ikke tale, broder." Der var et strejf af morskab i barnets stemme.

"Alligevel talte den allerede! Da du greb stenen, hvor jeg ikke gjorde det, bekendte stenen for hele verden, at du sandelig er smuk. Forstår du, hvad jeg mener, søn?"

"Det gør jeg," sagde drengen langsomt.

"Gør du?"

"Det gør jeg, broder. Men hvor længe endnu?"

Ivan rejste sig og trak barnet ind til sig. "Snart nok. Vi tager snart afsted."

"Hvor snart?"

"Vi skal bo i Bourgogne inden årets udgang, og du skal aldrig have hættten på igen. Men i øjeblikket syr vi den bedste til dig. Det skal være det sidste."

"Kan Migual og Thateus også få nye hætter? Deres glider også. Det har de fortalt mig."

Både Migual og Thateus var stærkt deformede væbnerdreng, og alligevel, i modsætning til Lazarus, blev de efterladt på klostertrappen for at blive taget ind og opdraget af Gardiens-munkene. Men ligesom Lazarus bar de også fulde spedalskelignende hætter med øjenhuller for at skjule grimme vansiringer. På den måde delte alle tre drenge et fælles bånd i at have identisk ydre udseende - sammen og fuldt iført kappe kunne de have lignet en trio af små jute-spøgelser. Ofte tilkaldte Ivan Migual og Thateus til katakomberne for at arbejde sammen med Lazarus, og da Lazarus altid havde været begrænset til katakomberne, bragte dette Ivan lige så meget, hvis ikke mere, glæde end det gjorde Lazarus. For de tre drenge var kæmpemunk Ivan skaberen af deres masker - en frelser og ansigtsredder. Og for Ivan, når disse spøgelseslignende børn var sammen, og Lazarus brød ud i latter - sjældent nok latter, der i katakomberne, tjente den uventede og mindeværdige munterhed altid til at dulme ha

"Vi syr også nye hætter til dem. Du kan selv give dem deres nye hætter, min dreng. Vil du have det?"

"Det ville jeg."

"Jamen, så gør du det."

"Kan de komme med os?"

Ivan tog en dyb indånding, før han talte. "De skal blive her, Lazarus. Klosteret er deres hjem. Klosteret er godt for dem."

"Kan Broder Odino komme?"

Ivan kastede hovedet tilbage og lo. "Lazarus, virkelig! Hvis vi tog afsted uden Broder Odino, kunne han måske sætte efter os og slå os med en ged." Barnet lo nu. "Vil du have, at han skal slå os med en ged? Nej, søn; selvfølgelig skal Broder Odino komme med os."

"Til Bourgogne?"

"Langt, langt væk herfra, Lazarus. Ræk mig nu spanden. Vi har meget at gøre."

"Jeg skal bære spanden, broder."

"Nej. Giv mig spanden, Lazarus. Du må bære den næste."

Ivan havde hentet faklen og rakte den nu ud til drengen. "Du skal vise vejen."

"Spanden er tung, broder. Jeg må bære den."

"Tag faklen. Led an. Jeg har spanden. Vis vejen, søn."

Modvilligt tog drengen faklen og oplyste vejen, da han følte sig akavet over, at Ivan gik

bag ham.

Næsten en time var gået, mens Lazarus skrubbede udsmykkede vægudskæringer i hovedkorridoren, som var sorte af årevis med dampe og sod fra fakkellolie. I den tid var den fyldte spand med rent vand blevet til en halv spand mørk suppe så tyktflydende som tusch. Endnu en tur til Brøndhullet var på sin plads. Lazarus løftede spanden og begyndte at løbe ned ad gangen, men stoppede brat op, da han så et sort rotteræs ned langs væggenes fod ved siden af ham. Broder Clodius stødte ind i drengen bagfra, hvilket rystede spanden og sprøjtede en hel del af det beskidte slam på forsiden af drengens kåbe. "Flyt dig ud af vejen," knurrede han. Han fortsatte forbi Lazarus og jagtede rotten med en lang træstang.

"Tilgiv mig, broder," mumlede Lazarus og fortsatte ned ad gangen, mens han kiggede ned på rodet på sin kåbe. Han indhentede Clodius, som havde klemt rotten inde mellem væggen og en mursøjle. "Jeg har dig nu," sagde Clodius til den forstenede rotte. Lazarus stoppede bag broderen for at få et glimt af rotten. Uvidende om, at Lazarus stod bagved ham løftede Clodius langsomt stangen i den hensigt at støde rotten ind i hjørnet og dræbe den.

Pludselig sænkede Lazarus spanden med vand, hældte den og plaskede vand ud på gulvet, hvilket skyllede den dødsdømte rotte ud af sprækken. Det beskidte vand plaskede ned over Broder Clodius' fødder og op i hans kåbe. Forskrækket råbte han og vendte sig, da rotten, nu gennemblødt, pilede om et hjørne og i sikkerhed.

"Du! Du gjorde det med vilje!" skældte han ud på Lazarus.

"Tilgiv mig, broder," svarede Lazarus. Han vendte spanden oprejst, faldt på knæ og tøffede hurtigt vandet op omkring munkens sandaler. Clodius løftede staven mod ham – Lazarus forberedte sig på slaget.

„Clodius!“ kom broder Ivan stormende op ad gangen. Clodius sænkede hurtigt stokken og henvendte sig til ham: „Han kastede en spand beskidt vand på mig!“

„Hvad?“ Ivan stoppede foran dem. Han studerede rodet på både Lazarus' og Clodius' kåber.

"Jeg trængte en rotte op i et hjørne, og den kastede beskidt vand på mig for at beskytte den! Jeg kræver en undskyldning og straf med det samme!"

"Lazarus," spurgte Ivan ham, "er det sandt?"

"Jeg tabte spanden, broder."

"Med vilje?"

"Det gjorde jeg, Broder." Lazarus sænkede hovedet.

"Sådan! Ser du! Jeg samlede præcis lige så meget," råbte Clodius.

"Lazarus? Hvorfor?" spurgte Ivan ham.

"Du må ikke slå ihjel, broder," sagde Lazarus sagte. Clodius fnøs og rullede med øjnene i afsky.

Ivan fortsatte: "Men det bud gælder jo for mennesker – ikke rotter, vel?"

Lazarus flyttede sine fødder, og efter en pause svarede han: "Jeg ved det, broder, men alligevel—"

Ivan afbrød ham. "Så går jeg ud fra, at du skylder den gode munk en undskyldning."

"Tilgiv mig, broder Clodius. Jeg ønsker at blive rettet nu." Lazarus ydmygede sig.

Clodius løftede sin stav igen, da Ivan trådte frem imellem dem, og henvendte sig til Lazarus.

"Din bod skal være denne: at hente en frisk spand vand og rense de indgravede vægge."

Kom nu videre."

"Sandelig, broder." Lazarus bukkede hurtigt og skyndte sig væk med spanden.

Clodius' mund faldt ned. "Du har siden fået ham til at pudse væggene!"

Ivan, et helt hoved højere end Clodius, trådte tæt på hans ansigt og knurrede: "Hvilke affærer Gør du krav på mine katakomber, bortset fra at jage rotter? Hør mig godt – du fører tilsyn med klosterområdet, og jeg fører tilsyn med det, der er under det. Du retter dine væbnere, og jeg skal rette mine! Gå nu straks, Clodius!"

Den udkældte munk trak sig tilbage, stormede op ad gangen, råbende og mumlende ekkoer i hastig afgang. "Jeg skal sørge for at drengen bliver rettet, Ivan! Jeg tager det nu til abbeden!"

"Vær sød at gøre det! Og del med ham, at du jager rotter i mine katakomber, i stedet for at passe på dem."

"Din egen," råbte Ivan tilbage. Clodius nægtede at svare og forsvandt ind i mørket.

Ivan vendte sig væk fra ham, og først da tillod han sig et smil – langsomt og privat, som en mand, der har vundet et væddemål, han aldrig har indgået. Han kastede skuldrene tilbage og foldede hænderne på ryggen som en dømt, men stolt fange, på vej mod Helvede – og han sank dybere ned i katakomberne, mens mørket opslugte ham.

Clodius var en bitter mand. Selv abbeden havde ringe tolerance over for ham. Heldigvis for Ivan betragtede abbed Vonig ham som den søn, han aldrig havde fået. I abbedens øjne kunne Ivan ikke gøre noget forkert. Og alle klostermunkene samledes ligeligt og naturligt: At blive venner med Ivan var at blive venner med abbeden – og følgelig have nem adgang til katakombernes vinkældre. Omvendt var den sikreste måde at gøre Ivan vred på at mishandle Lazarus, Miguel eller Thateus – de skrøbelige væbnere, der var fordømt af deformitet.

~*~

Lazarus havde for længst afsluttet sine pligter. Ivan rev ham ud af et illustreret manuskript med farvestrålende fugle og fulgte ham i seng, slukkede de få brændende katakomberfakler og trak sig tilbage til sin lejlighed i munkenes sovesal om aftenen. Næsten alle munkene i Gardiens havde for længst søgt deres søvn, bortset fra et par mørke og spøgelsesagtige klæder, der drev rundt på den månebelyste grund på bestemte sene arbejder.

Broder Delon Odino forlod munkenes sovesal gennem en lille sidedør og listede sig over den tågedækkede gårdsplads for at nyde sin natlige forkælelse. Han tændte først en fakkel, efter han var trådt ind i katakombernes trappeskakt. Flere bægre senere fik han selskab i vinkælderen af en søvrig Lazarus. For begge var dette en ret rutinepræget praksis. De nød spændingen, det ulovlige – Lazarus vidste, at han ikke måtte forlade sit værelse efter Ivans afrejse, og Odino, hvis svaghed for vintræets frugt ikke var klosterets bedste bevarede hemmelighed, var blevet advaret om at holde sig væk fra katakomberne efter mørkets frembrud.

Nu sad Odino oven på en arbejdsbænk, sammenkrøbet op ad kældervæggen med benene spredt foran sig. Rummet omkring ham var fyldt af fade med lagret vin og tønder med bundfald. Luften var tung af den klæbrige og skarpe lugt af gæret frugt.

„Åh, Lazarus, min dreng. Jeg gik ud fra, at du lå og sov. Kom ind! Tal!“ Odino smilede og viftede med et halvtomt bæger. Bortset fra Ivan var Odino den eneste anden munk i klosteret, der virkelig kendte drengen. På mange måder var den fede, rosenkindede munk som en onkel for Lazarus – onkel og en ven.

"Du forstod ikke, at jeg ville komme?" spurgte Odino ham, mens ordene sjusket løb ud af hans vinhvidsede læber.

"Hvad?" spurgte Lazarus søvrigt.

"Med dig og Ivan – ud af klosteret."

"Jeg vidste det ikke."

"Og hvis I tager afsted uden mig, sætter jeg efter jer begge og slår jer med en ged." De klukkede sammen. "På en mærkelig måde vil jeg savne dette kloster."

„Og vinen?“ spurgte Lazarus. Odino sendte ham et misbilligende blik.

Lazarus gik frem og tilbage i rummet, rørte ved alting, mens han gik, og bevægede sig ingen steder hen, men rundt igen, som en leg.

Endelig talte Odino igen: "Jeg har bemærket en ild, der brænder i dig de sidste dage - dit blod er varmt. Du ønsker at være fri for disse katakomber, ikke sandt?"

"Jeg ønsker at se verden – uden for bøger. Og fugle – levende – flyve. Ikke som

den døde, du bragte mig.”

Odino brød ud i en hård latter. "Har du stadig den tingest?"

"Jeg åbnede dens vinger – den faldt i stykker. Jeg pakkede den ind og lagde den i en af krypterne." Gjorde Broder Ivan, har du fortalt mig, hvornår vi tager afsted til Bourgogne?

"Snart nok, knægt. Snart nok."

Efter en kort pause spurgte Lazarus: "Broder, må jeg spørge dig om noget?"

"Virkelig."

"Er du ikke engang lidt bekymret over at forlade klosteret?" Lazarus søgte efter mere end ord i hans ansigt.

"Rutinen er blevet gammeldags. Jeg kan ikke følge med i dagene."

"Hvad skal vi så gøre – uden klosteret?"

"Nå, for det første behøver vi ikke at leve efter dagens orden. Glæder det dig ikke?"

„Jeg formoder – jeg ved det ikke.“ Lazarus sænkede sit hætteklædte hoved.

"Selvfølgelig gør du ikke. Det er alt, hvad du ved – disse katakombermure og den samme triste rutine.

Men det skal du snart se. Du hører ikke hjemme hernede – din far ved det godt. Han ser, hvad jeg har set i et stykke tid nu – en fugl, der flakser i sit bur."

„Hvilken fugl?“ Lazarus kiggede sig omkring i kælderen. „Hvor?“

"Du er fuglen, og klosteret er buret," præciserede Odino.

Lazarus lænede sig op ad bordet ved siden af Odino. "Smager vinen, som den dufter, broder?"

„Endnu bedre.“ Munken smilede og skålede for drengen med et udtrykfuldt smil, før han drak dybt af den ru trækop.

"Det lugter dårligt. Det må det også smage."

„Efter et par kopper dvæler man ikke længere ved smagen.“ Odino tørrede et ærme hen over sit smil og rakte den tomme beholder frem til drengen. „Hjælp en fed og træt tåbe, min dreng.“

Lazarus tog koppen.

"Hvorfor drikker du vin mere end de andre munke, broder?" spurgte Lazarus, mens han nærmede sig en vintønde.

"Første Timotheus, 23 ud af 5?" spurgte Odino hurtigt.

Drengen tøvede ikke. "Drik ikke længere vand, men brug lidt vin på grund af din mave og dine hyppige sygdomme."

"Endnu engang – denne gang på latin!"

Lazarus svarede lydigt: "*Noli adhuc aquam bibere sed vino modico utere propter stomachum tuum, et frequentes tuas infirmitates.*"

Odino lo, stoppede brat og knipste med fingrene. "Ikke den tønde! Denne her,"

"Knægt," sagde Odino og pegede på en anden tønde. Lazarus gik hen til en nærmere tønde og fyldte forsigtigt koppen. "Det er alt sammen det samme, forstår jeg? Hvorfor, *denne* tønde, broder?"

Efter Lazarus vendte tilbage og gav bægeret til Odino, spurgte munken ham: "Lukas, 39 af 5?"

Igen tøvede drengen ikke. "Og ingen, der har drukket gammelt, ønsker sig straks nyt; for han siger: 'Det gamle er bedre.'"

Odino rullede rundt i en så hjertelig latter, at han skulpede vin ud over hele kældergulvet. Som en forvirret hund lagde Lazarus hovedet på skrå og frøs til som en statue, mens Odino samlede sig.

Da spurgte Lazarus: "Hvad er det? Jeg taler det korrekt."

„Det gør du sandelig – som du altid gør, Lazarus. Men nu har jeg opdaget hemmeligheden bag den,“ stammede munken, stadig rystende af behersket munterhed. „Som jeg ser det, har du en lille et scriptorium af meget små bøger under din maske. Og du vender deres blade med din næse.“

"Jeg har ingen små bøger, broder," svarede Lazarus tydeligt.

Odino lo af hans alvorlige svar. "Men hvordan gør du det, dreng – reciter hvert ord, mens du gør det?"

"Jeg kan læse."

"Alligevel forbliver ord ikke i andres sind, som de gør i dit. Hvordan kan du læse noget kun én gang og kende det for evigt? Ingen i dette kloster kan gøre det – i alle mine dage kender jeg ingen, undtagen dig. Fortæl mig magien ved det."

"Jeg husker det kun, broder."

„Selvfølgelig gør du det, dreng.“ sukede Odino. „Og kun Herren kender *dybden* af sådan en "en usædvanlig velsignelse som din." Igen skålede han for Lazarus, før han slugte den sidste vin fra sit bæger. Så rakte han bægeret hen til Lazarus for at få det fyldt igen, men fandt ham alligevel vendte sig væk og vendte sig mod kælderindgangen.

Lazarus vendte sig tilbage mod Odino. "Mund, nogen nærmer sig! Måske tre, gætter jeg på." Odino kravlede ned fra arbejdsbordet, som om hans sæde stod i flammer. Han vraltede hurtigt hen til bagvæggen og tørrede grundigt munden for alle spor af vin, mens han gemte sit bæger bag et kar. Lazarus gik hen til den anden væg, trak faklen ud af beslaget, dyppede den i oliekrukken og slukkede alt i kælderen – rummet blev sort som beg.

I mørket søgte Odino med armene viftende i den retning, hvor han sidst havde set Lazarus. "Kom her, dreng. Led mig," hviskede Odino.

"Hvor skal det føre dig hen, broder?"

"*Tyst – pas på din tunge. Før mig ud herfra. Jeg kan ikke se,*" hvædede Odino.

utålmodigt, famlende i luften efter Lazarus.

"Hvor vil du gerne hen?" spurgte Lazarus og tog blidt Odinos hånd.

"Engleflammer! Hvor som helst, dreng! Få mig ud herfra!"

"Til en krypt, så?"

"Ja, en krypt! Med det samme!" hvæsedede Odino.

Lazarus førte Odino ud af vinkælderen og ned ad den sorte gang. "Her, broder," hviskede han og førte Odinos hånd hen til et tykt jernhåndtag. Munken åbnede den tunge dør og gestikulerede i mørket, hvor han sidst havde hørt drengens stemme.

"Indenfor! Skynd dig!"

"Jeg er herinde, broder." Stemmen kom nu bagfra ham, inde i graven.

"Lazarus," hviskede Odino og skubbede døren i, "Hvordan kan du vide så meget og alligevel indsamle så lidt?"

"Jeg forstår ikke, hvad du mener, broder."

"Selvfølgelig ikke. Du kan læse fra sider i dit sind, men du forstår ikke, hvad jeg mener?"

"Jeg vidste ikke, hvor du ville hen, broder."

"Ah! Så samler du *mig* jo."

"Du fortalte mig ikke, hvor du—"

Katakombernes døre åbnede sig, og Odino afbrød ham. "*Tyst*, dreng – de kommer."

Tre munke marcherede et stykke ned ad tunnelen for at hente fakler og en spand olie.

Lige så hurtigt gik de igen. Efter at have hørt katakomberdøren lukke sig, smuttede både Lazarus og Odino ud af krypten. Lazarus vendte tilbage til sit værelse, og Odino, stadig beruset, fulgte væggene ud af katakomberne og vendte tilbage til sin sovesal.

Andetsteds, i en hyggelig celle på anden sal i munkenes sovesal, lå Ivan og sov dybt. Gennem et smalt, åbent vindue afslørede en svulmende måne rummets sparsomme indhold : en seng med et trækors på væggen ovenover, et skrivebord fyldt med bøger og en lille kasse med Ivans jordiske ejendele. Stilhed var alt.

En blafren vingeslag brød den mørke stilhed, og en lysende ravn skinnede oven på vindueskarmen, dens kolde øje stivnede på Ivan. Rummet kølnede så meget, at Ivans åndedrag hvirvlede en tåge op. Straks sprang raven ind i rummet, før den forvandlede sig til en nøgen kvinde, der gik med sine bare fødder hen over gulvet.

Lucifael slyngede sit lange hår og stoppede ved foden af Ivans seng. Med skæve øjne og et genert grin stirrede hun på ham. "Skæbnen slutter sig til os igen," hviskede hun. Hun strøg en sort negl hen over ham. "Bliv ved med at sove, min elskede." Ivan skar en grimasse, nu omsluttet af et sanseligt drømmelandskab. "Og denne gang skal vores afkom reparere historien - korrumpere dig i

det samme," Hun lattede hans dyner til side, åbnede hans klæder og kærtegnede ham. "Og jeg skal ikke ligge under dig." stønnede han. Da hun fandt ham således, steg hun op og red på den ulykkelige hest; og tågen fra Ivans åndedræt skyndte sig som fnysningen fra et galoperende dyr, hans øjne rullede vildt under øjenlåg låst fast i synd. Og i det korte tidsrum af djævelsk begær, ligesom hundrede munke led siden, faldt endnu en Gardiens- munk fra nåde.

~*~

Det første lys kom, som det altid gjorde – alt for tidligt for flere af klosterets ældre munke og endnu tidligere for munk Odino efter en aftens pilgrimsfærd til vinkælderen. Længe før størstedelen af sovesalen vågnede, begyndte de ældre munke at tage sig af deres rutineopgaver – at passe hestene, tilberede morgenmåltider og forskellige andre pligter, som krævede, at de var de første til at starte dagen. Som ældre munk pustede Ivans våbenkald før daggry liv tilbage i klosterets katakomber. Han ville få selskab af sin permanente katakombervæbner, Lazarus, som beviste sit værd ved at lave og udskifte, tænde og slukke de mange katakombefakler. Mellem de to forblev tunnellerne i perfekt stand på grund af den tunge trafik af munke og væbner, som hver dag bød på.

Uroligt, men uvidende om ravneåndens tidligere besøg, omfavnedes Ivan sin daglige rutine. Fra under sin seng hentede han en træskål draperet med et klæde – hans urørte måltid fra den foregående aften. Med en flammende fakkel og madskålen forlod han sovesalen, krydsede det mørke klosterområde og gik ind i en lang bygning, der indeholdt katakombernes indgang. Han gik ned ad korridoren, drejede om et hjørne, åbnede en trædør og gik ned ad en stentrappe med sin fakkel hævet højt. Hans skridt var lange og velovervejede, da han gik ind i katakomberne, hans ru kåbe blafrede i fakkellens skær som et hjemmelavet gardin, der dansede i brisen fra et åbent vindue.

Efterhånden som munken gled dybere ned i de gamle, snoede tunneler, dukkede der buede fordybninger op langs den ene væg mellem riflede søjler af udskåret sten.

Fordybningernes vægge bestod af kunstfærdigt udskårne groteske figurer. De mærkelige tableauer stod der, med århundreders fakkellrøg, der skildrer hæslige kombinationer af mennesker og dyr. Der var riddere med fugle- eller hundehoveder; dæmoner og rovdyr med menneskeansigter; væsner med forfærdelige træk og pelsbeklædte, menneskelignende lemmer. I alle hundredvis af figurer, var der én konstant – hver bar et par knoglede vinger, ligesom flagermusenes. De uhyggelige vægskulpturer var en samling af afvigelser, som kun de fordømte og vanvittige kunne værdsætte.

Endnu længere nede gav udskæringerne plads til glatte vægge, hvori der var indlejret en

en række trædøre: disse var indgange til krypterum, der husede de mumificerede rester af privilegerede pavelige dignitarer – tidligere abboter, munke fra Det Nedre Råd, endda et par biskopper og anden adel. Munken drejede til højre ved en skillevej og ved en anden til venstre. Nu åbnede katakomben sig ind i en labyrint af tunneler, der snoede sig i alle retninger. Ivan banede en velkendt sti gennem labyrinten af stenblokke og mejslet underjordisk klippe, selvom hans dybblå øjne var fjerne, druknet i et mørkt og oprørt hav.

Efter et stykke tid stoppede han ved en smal indgang. Han satte faklen fast i en niche i væggen, lænede sig ind i mørket og sagde: "Lazarus, jeg bringer mere mad. Først skal du spise, så tænder vi faklerne." Fra en lomme i sin kåbe tog han en slank voksvæge frem og tændte den på faklen. Han smuttede ind i rummet og satte vægen på en olielampe, der stod på en omvendt egetræsfad. Dæmpet lys fyldte det lille rum og blotlagde en lille plankeseng, der stod op ad væggen. På den sad en søvrig Lazarus med hættens af og gned næverne i øjnene. Drengen gabte og blotlagde et sæt tykke og stumpe hjørnetænder.

Hans ansigtstræk lignede enhver drengs på hans alder, bortset fra hans tænder og ører – ører, der lignede bedre en hårløs hunds og en alfs ører i en kombineret form end en drengs. Han havde en tyk og filtret måtte af glat sort hår. Tunge, mørke øjenbryn buet over et par gennemtrængende indigoblå øjne. Mærkeligt nok, med lukket mund og dækkede ører, kunne han måske let forveksles med en hvilken som helst anden dreng. Lazarus' udseende var mere mærkeligt end frastødende og præsenterede drengen med en næsten mystisk, vild, men alligevel blid og på en måde attraktiv natur. En løstsiddende kåbe lå spredt over drengens tynde skuldre og samlede sig til sidst om hans ankler. Grove jutestrømper svøbte sig om hans fødder, hvis undersider var flossede og sorte af snavs, der var trådt ned fra tunnelgulvene.

Ivan stod stivnet et øjeblik; øjnene var vidtåbne – så trådte han hen imod plankesengen med så stor kraft, at den søvndyssede dreng krøb sammen mod væggen. "Tag den på igen," beordrede munken hårdt. "I dette øjeblik!" Ivan satte skålen fra sig med en klirren og gennemsøgte rummet. "Hvor er den? Du skal altid have kappen på, dreng! Hører du mig? Altid!" Munkens distraherede blik var væk; i stedet var der nu et forpint udtryk, som Lazarus forstod måtte være vrede, selvom det ikke var det. Ivans strenge irettesættelse vækkede ham fuldstændigt, og drengen adlød, rakte ud bag sig for at hente hættens fra sengen og klagede, mens han trak masken over hovedet: "Broder, Jeg kan ikke sove. Hættens drejer sig og dækker min åndedræt. Ivan satte sig ved siden af ham, og Lazarus drejede hovedet, så Ivan kunne stramme snørerne på bagsiden af hættens. "Det gør ikke noget. Du skal altid have den på. Bøj stofflappen op over munden, hvis du skal, men lad ansigtsskappen blive på."

"Må jeg tage den nye kappe på, broder?"

"Den er ikke klar. Jeg syr den stadig." Ivan kørte sine fingre ned ad læderbåndene og strammede dem med jævne mellemrum, mens Lazarus rettede hullerne ind efter sine øjne.

„Den er snart færdig,“ sagde Ivan, mens hans stemme mistede noget af sin hårdhed. „Hold nu snørebåndene stramt, så bliver denne her ikke sådan. Åh, jeg ser. Dit hår er for meget.“

"Vi gør den tyndere, når jeg er færdig med den nye hætte." Munken bandt snorene fast af og rejste sig fra sengen. "Sådan – stram igen. Hvis du fjerner den igen, så vær sikker på, at jeg vil tugte dig for det, Lazarus. Nu, her; spis." Ivan hentede skålen og satte den i Lazarus' hænder.

Munken gik hen til døråbningen og lænede sig op ad den. Af og til kiggede han ud af rummet og tilbage på Lazarus, som om han holdt vagt over drengen. Han så til, mens stykker brød dypet i gedemælk forsvandt under hættens. Kort efter trak Ivan faklen ned fra væggen. "Jeg skal nok forberede fakkellindpakningen. Mød mig i vinkælderen, når du er færdig," sagde Ivan og trådte ud af døråbningen.

Lazarus råbte til ham: "Menig, må jeg stille dig et spørgsmål?"

Ivan svarede: "Hvad er der, søn?"

"Hvorfor skriger Gatestone?"

"Skrig? Hvorfor tror du det sådan?"

"Det føles højere, som om det var i netop dette rum."

"Jeg ønsker ikke, at du skal tænke på den—ting, Lazarus. Lad det være. Du skal ikke ved, at den eksisterer. Tænk over noget andet – måske fugle, træer eller de store, brusende floder, som vi ofte har talt om. Tænk selv på engle – rene nok. Kan du gøre det for os begge?"

"Det skal jeg, broder."

Ivan ville gå, da drengen råbte efter ham igen.

"Kan fugle flyve lige så højt som engle? Til himlen, overhovedet?"

„Nej, Lazarus.“ Munken lød træt. „Himlen er for mennesket, ikke for jordens dyr eller himmelens fugle.“ Så tilføjede han: „Tal ikke om Portstenen igen – ikke til nogen.

Jeg vil ikke høre mere om den.“

"Mund – er jeg *et menneske*?"

"Du er stadig en dreng. Du har meget at lære – en dag. Nok spørgsmål, Lazarus. Spis." Og husk strengt, hvad jeg taler om Portstenen – forstår du mig?"

„Det gør jeg, broder.“ Lazarus vendte sig tilbage mod sin mad, da Ivan forsvandt.

~*~

Over jorden, i de tunge skygger af den tomme klosterkatedral, dukkede en sort bille op fra en tynd fordybning og pilede hen over stengulvet mod kirken. Den krydsede koret, gennem det sidste lys fra en morgenmåne og løb mod den plade, som alteret stod på. Mellem gulvet og pladen løb en tynd sprække, og billen ledte efter en indgang, der var rummelig nok til dens vingede og foroverbøjede ryg. Med det samme ophørte dens bevægelse. Frosset fast, vendte den sig om på ryggen. Insektet havde ikke fundet en indgang, men en udgang – og fra den sprække sivede et hvirvlende, levende mørke.

Den nysgerrige bille faldt om i den begfarvede skygge, der strålede langt nedefra; den spredte sig op og lige gennem fliserne som lys – men dette var lysets antites. Hvor den faldt, var der intethed, og selv månens skygger fremstod klare i sammenligning.

Da dette mest uhellige mørke nåede kanten af helligdommen, ledsagede et støvstød lyden af en konstant susen, der stammede fra under alterstenen, og som blæste som en vulkanudløb. En skarp, svovlholdig substans fordærvede luften. En bleg gas ebbede ud af sprækken og begyndte at tage form, mens den hvirvlede, mens den blev mere og mere tæt. Den skiftende masse fór opad, vævede og spiralerede gennem flyvende støttabletter og cirklede rundt om loftet som en fanget stueflue. Så dykkede den ned og beskidte helligdommen med tråde af olieagtig, larmende sky, før den forsvandt ned ad en korridor af præsternes omklædningsrum.

I et hjørne af et omklædningsrum, tungt mod gulvet, gurglede skyen, mens tågen blev tyndere og afslørede en mørknende masse, der voksede indeni. Knogler, ledbånd, væv og hud størknede og endte med et høgeligende skrig, der flåede gennem katedralens stille korridorer. Det skete igen, som det havde gjort, hundrede gange siden. Endnu en grotesk var født - endnu et Eljo-afkom, nu født gennem den franske monolits tilstedeværelse. Barnet var af en ældgammel og bestialsk race, gammelt lige så gammelt som Helvedes morgengry, og afkom kun fra den kødelige forening af menneske og en engel, der var ond nok til at frembringe en sådan skabelsesbestemt afvigelse. Grotesken var en kvinde, næsten menneskelig i form, og sammenlignelig med en pige på seks eller syv år i størrelse og statur. Hun havde et par vinger - af kød og knogler - der lignede en stor flagermus. Med sort hår, indigofarvet et par elverlignende, hundelignende ører; alt i alt kan hendes uhyggelige udseende have været et spejlbillede og en yngre version af væbnerdrengen Lazarus.

~*~

Fra en fugls synsvinkel i flugt havde katedralens kloster form som et kors,

med en lodret hovedhal gennemskåret af et par spredte fløje. Der var tre sæt udvendige dobbeltdøre: hovedindgangen, placeret ved korsets fod, og andre yderst på hver fløj. Helligdommen lå i hjertet af korset, oven på monolit. Skriftestolene og bods- og prygleværelserne stod langs korsets top. Sakristiet, sakristiet og de praktiske rum var placeret i korsets venstre arm, og et oratorium med rækkehuse dannede den højre arm.

De mørke timer før daggry gik hen uden varsel, og en monoton fjern klang begyndte at hjemsøge landskabet; klosterets massive klokketårn indvarslede endnu en dag med *ora et labora* – bøn og arbejde. I det svage lys fra daggry drev lange grupper af munke gennem en tynd tåge mod katedralens oratoriefløje. En klirrende lyd af ydre dørlåse knuste den kryptlignende fred i kirken. I spidsen for den hellige procession banede en akolyt vej med et rygende røgelseskar og svingede den perforerede metalkugle frem og tilbage som et pendul. Lange rækker af terrasserede træsæder stod over for hinanden på tværs af en bred midtergang. De forreste sæder var i niveau med gulvet, mens de bagerste rækker pressede sig mod væggene. Hvert sæde tilhørte kun én munk, bortset fra de udpegede gæstepladser nærmest bagvæggene. Præsternes kolonner brød fra hinanden, og hver mand fandt vej til sin respektive plads.

Sammen trådte munkene Ivan og Odino frem og slæbte sig ned ad den samme gang. Blot et par sæder længere fremme stoppede Ivan og hviskede over munkene Clodius og Greville: "Finder du flere rotter, Clodius?" svarede Clodius med et trodsigt blik. Ivan smiskede og gik videre, mens Odino stoppede og klappede Greville på toppen af hovedet. "Det er lykkedes ham at grave Broder Greville op her!" Den sure munk slog Odinos hånd væk. Odino klukkede og fulgte Ivan, mens Greville knurrede efter ham: "Din dag kommer snart, Odino!" "Bryd dig ikke om dem," trøstede Clodius Greville med høj hage og stivnet læbe, "Selv uden abbeden vil vi se dem begge ydmyget."

Flere sæder længere fremme satte han sig. Da Ivan bemærkede den besatte plads under ham, brød han ud i et smil, „Nicholas!“ En varm, solbrun ung munk kiggede op og smilede til ham. Broder Nicholas, der var væk fra klosteret i flere måneder, forblev stationeret som bypræst i den nærliggende landsby Murat. Nicholas sagde: „Den fortabte munk vender tilbage!“ Ivan klukkede og spurgte: "Hvordan har de gode mennesker i Murat det?" „De har desperat brug for vejledning.“ Ivan nikkede bekræftende. Odino nærmede sig, og da han fik øje på Nicholas, stoppede han brat. „Bedrager mine øjne mig?“ Odino skyndte sig frem, Nicholas rejste sig, og de to munke omfavnede hinanden. "Det er dejligt at se jer igen," svarede Nicholas. Odino hviskede drilsk i hans øre: "Og hvordan går det skomagerens enke?"

Nicholas sukkede og rystede på hovedet mod gulvet. "Hun sætter min tro på prøve, broder." De fniste, da hoveder i nærheden vendte sig og afslørede ansigter, der var værd at vise udtrykt forstoppelse. De to munke samlede sig og satte sig. Klokkeren i klostertårnet ringede, og forsamlingen blev stille.

Fra en plads på forreste række rejste en ung munk sig og trådte hen mod et talerstol, der var centreret i midtergangen. Oven på talerstolen lå et overdimensioneret åbent bind med De Hellige Skrifter. Han rundede rekvisitten, bukkede respektfuldt og kyssede bogen. Han rømmede sig, lagde en pegefinger på dens sider og læste højt: "Ve dem, der kalder ondt godt og godt." ond, som satte mørke til lys og lys til mørke, som—"

„*Skrig!*“ Præsten greb fat i podiet og vendte sig om; han ledte intenst efter oprindelsen af den forfærdelige stemme, der gennemborede luften. Mere end hundrede par store øjne fór forbi ham og hen imod Helligdommen. Mundene faldt ned. Næsten alle munkene havde hørt den lyd før, men alligevel havde de identiske forvirrede udtryk.

Abbed Vonig sprang op og rynkede panden. Alle øjne var rettet mod ham. "Jeg forventer, at alle undtagen Det Nedre Råd vender tilbage til sovesalen. Straks!" Nicholas og hundrede andre ramte og foruroligede munke forlod morgenaftenen, sprang op og gik mod døren. Abbeden råbte efter dem: "Kan ikke kaste jer ned i jeres celler og gentag jeres angerfulde handlinger, indtil jeg befaler andet!" 33 ældre munke var tilbage, inklusive Ivan, Odino, Clodius og Greville.

Da den sidste præst var gået ud og havde lukket katedraldøren, vendte Vonig sig for at betragte resten af forsamlingen med forbløffede ansigter; hans eget ansigt strålede af vrede, forvrænget i afsky. Flere skrig genlød. Mens Vonigs brændende øjne gled hen over rækkerne af munke, sænkede de strakte hoveder sig, og nysgerrige øjne faldt hastigt ned på gulvet.

"Hvem af jer er ansvarlig? Bekend dig selv!" Ingen præst bekendte.

Vonig vendte sig og stormede op på talerstolen. "Jamen så; indtag jeres pladser!"

De adlød øjeblikkeligt, vel vidende den rutine, der fulgte: Med hver ny grotesk født betalte alle prisen – det gjorde de altid, og det ville de nu, ligesom de ville gøre mange gange i fremtiden. Som én rejste munkene fra det lavere råd sig, trådte ned fra rækkerne og samledes i midtergangen. De faldt hver især på knæ og foldede hænderne om lænden.

Foran Helligdommen gjorde de tre efterforskere sig klar og svingede døren op – ingenting. Munkene trådte forsigtigt ind i det dunkle indre. Bortset fra et par kåber-

draperede statuer, piedestaler og andre religiøse artefakter, stod rummet tomt.

„Hys!“ Deres blikke gled opad og opdagede Grotesken med udbredte vinger og vildt sort hår, der blottede stumpe hundelignende hugtænder og sad på en stenet afsats nær loftet. Hun lod en strøm af vredt klingende ord flyve, mærkelige og eksotiske for øret – englendes sprog.

Abbeden vendte sig, mens han stirrede over podiet på de barberede hoveder, der ydmygt bøjede sig. Hans opmærksomhed rettet mod bogen foran sig. Han bladrede gennem dens sider, hans hals og ører glødede røde af vrede, mens skrig og fremmedsprog stadig rumlede. En af de seks efterforskere vendte tilbage og holdt sig fast i et kødsår på kæben. Blod sivede mellem hans fingre og spredte sig ud over gulvet.

"Forlad os," svarede abbeden. "Plej dit sår." Munken bukkede og efterlod et betydeligt spor af drys mod katedraldøren, mens råb og skrig vidnede om den fortsatte kamp i helligdommen.

Kort efter nærmede hans to ledsagere sig, kæmpende med en kæmpende grotesk indhyllet i en munkekåbe. Abbeden stoppede dem ved podiet, og de holdt hende mod gulvet. Dæmpet, men insisterende, fortsatte hun sin løbende harangue af engleagtige fordømmelser.

Vonig stak en finger i skrifterne og skreg over hende og sin menighed: "Og Herren sagde: Gå, stig ned, for dit folk har fordærvet sig!" Hans raseri tordnede gennem loftets flyvende støttestykker. Abbeden fik et glimt af præsternes lange ansigter. En tilsyneladende mærkelig ro faldt over ham; hans ansigtstræk ændrede sig i harmoni med en helt anden tankegang. Forsigtigt lukkede han bogen, klappede dens omslag og stirrede på den.

Han hev bogen ned fra podiet, løftede den højt og kastede den – bogen styrtede ned på gulvet mellem munkene. Han lænede sig over podiet og brølede, mens groteskens protester punktuerede hans tirade: "Du må ikke have andre guder end mig! Du må ikke lave dig noget udskåret billede eller nogen afbildning af noget, der er i himlen, på jorden eller i vandet under jorden! Du må ikke tilbede eller dyrke dem, for jeg er en nidkær Gud, der hjemsøger fædrenes synd på børn i tredje og fjerde generation af dem, der *hader* mig!"

Vonig betragtede dem intenst, men som en far for sine vildfarne sønner, mens han forsøgte at overbevise sig selv om, at disse ikke var onde mænd. Som deres abbed var deres fiasko hans fiasko; deres skyld var hans skyld. Ikke desto mindre er mænd mænd, hellige eller ej, sagde abbeden til sig selv.

Ligesom Adam begærede en kvindes lænd – er begær begær, i et ondt hjerte eller rent, ligesom en vridende slange kendte Adams lænd. Fra abe til munk lå kødets begær brændt ind i skabelsens blåtryk. Denne nye groteske bekræftede Vonigs tro – at mennesket ville fortsætte med at adlyde skabelsens love, selv på bekostning af sine egne troslove.

Abbeden rundede podiet og gik frem og tilbage blandt dem. "Du," han sparkede en munk, "hvad skal jeg gøre med den ting?"

Den forskrækkede præst svarede: "Jeg ved det ikke, abbed. Det er ikke mit."

„De er alle dine,“ skældte Vonig ham ud. „Du er råds munk!“ Han gik hen til en anden. „Du! Hvor skal jeg ikke hen med det?“

Den anden svarede: "Oppen af katedralen?"

"Og hvorfor ikke?" spurgte abbeden.

"Det er fuldt."

"Det er sådan – der er ingen plads tilbage."

"Måske Notre Dame?"

"Åh, men de beder ikke om mere."

En tredje munk sagde: "Abbed, jeg kender til hellig jord mod nord – en ny katedral."

Må vi sende gaven til—"

Vonig vendte sig om og afbrød ham. „*NEJ!* Ikke flere af dem forlader rådklostrenes område! Vi har alle ordener fra Den Hellige Stol overbevist om, at Gardiens og Cancelli er fyldt med mesterstensmede, der skaber disse – disse *gaver!* Gid vi bare kunne mestre os selv. Nej, ikke gaver. Synder! Dine – beseglet i sten! Nok!“

Munken brød blikket fra Vonigs gennemtrængende blik. Vonig vendte sig og gik frem og tilbage mellem dem.

"Saml så meget. Statuerne er blot tidløse optegnelser over jeres synder – optegnelser i sten, der skal give jer et retfærdigt krav på Helvede. Og dette *Kvinde-Spøgelse* fra Portstenen—"

Øjeblikkeligt fór en strøm af kødelige billeder gennem Ivans sind – perverse mentale billeder af hans drømmende forening med Lucifael. Og han opdagede, at midnatsmødet ikke havde været en drøm, som han først havde forestillet sig.

"Hun er tilløkkende, ikke sandt? Moden og villig? Og åh, så ivrig efter at behage—"

Ivans øjne fløj vidt op mod det bundne og kæmpende groteske, og til den fulde erkendelse af den tidligere uvidende og direkte rolle, han havde spillet i dets skabelse.

"Og når du fortjener fordømmelse, vil denne din begærs skøgeånd måske hilse dig i"

Helvede og trøste dig, som Hun engang gjorde. Men da Hun ikke længere behøver at friste dig med sine grimme og onde charme for at få dig til at falde, kan Hun måske trøste dig i sit sande ansigt - som en hæsleg slanges eller en drages. Og hvis Kvindespøgelset virkelig er Djævelen selv?

Åh, sandelig, måske kan Han trøste dig på måder, du ikke engang kan fatte. Måske kan Han besmitte din krop, mens du skriger - få sin vilje med dig - for evigt. Åh, de fantasifulde måder, Han kan gøre det på - de mange pinsler. Kan du overhovedet tælle dem - de uendelige måder, der skal få selv den hårdeste mand til at græde en skrøbelig piges tårer - hele tiden, brændende - for evigt skrigende i ilden

"Helvede?" Vonig rynkede panden over dem alle. Han hentede Skrifterne fra gulvet, kyssede den og gik tilbage til podiet. Han hamrede den ned, hans vrede genlød i hele katedralen.

Ivan var sikker på, at hans bekendelse kunne bringe Lazarus' sikkerhed i fare, og som enhver retfærdig og beskyttende forælder plejede at gøre, adlød han sine instinkter og tilbød ingenting. Abbotens fortsatte vrøvl forsvandt til usammenhængende mumlen, mens Ivan kæmpede med sin nye dæmon indeni: den nyligt afslørede forestilling om, at han var far til en *anden* ... Grotesk – en anden Lazarus – et ekstra kors at bære. Han kneb kæben sammen og fæstnede blikket på stenfliserne under sig.

Ivan fik et skub, da abbeden skubbede sveden af panden og brølede: "Der er dovne hænder iblandt os! Jeg skal se dem travlt beskæftiget igen – med at bygge et nyt klokketårn til klosteret!" Han løftede hovedet og gennemsøgte de dunkle øvre områder af katedralfløjen.

Han foldede hænderne og delte med en fattet stemme sin vision med dem: "Det skal være højere og dybere. Det skal være større ved bunden end toppen og skal have terrasser nok til at rumme tusind grotesker." For det første, sollys; tårnet skal stige højt nok op i himlen til, at solen aldrig går ned over disse stendæmoner. Om nødvendigt skal tårnet gennembore skyerne. For det andet, hellig jord; en af jer skal være låst inde i ..." tårnet, idet I beder til enhver tid, og I skal ringe med klokken som bod resten af jeres dage. På den måde vil tårnet blive mere helligt end vores katedral.

Til sidst, for at afværge det onde, skal vi gøre tårnet rundt, så jeres vederstyggeligheder vender mod alle sider. Djævelen skal se jeres stengrotesker fra hver bakke og dal på jorden og skal frygte disse grunde. Nu kan I måske sige til mig, at konstruktionen af et sådant tårn er ikke muligt. Hvis det er tilfældet, er mit svar til dig enkelt: Du skal vise mig, hvorfor det ikke er muligt – ved *at bygge* det. Hvad siger du så nu?"

„*Skrig!*“ vrøvlede grotesken rundt, mens de to munke kæmpede med den. Ivan kneb kæben sammen.

"Rejs jer," råbte Vonig. Munkene rejste sig som én.

"Denne grotesk skal udsættes for solen ved første daggy og således forvandles til sten." Så skal jeg få den transporteret til Italien – til Umbriens Cancelli – til placering. Med den skal jeg sende et brev til abbed Domingus, hvori jeg anviser, at enhver grotesk født i hans ... klosteret skal sendes *hertil*. Fra nu af skal vi bære vores synder og vores italienske brødre."

"Til badehuset," gøede Vonig. "Bind den til en af badebassinets søjler, og placer den under nøje bevogtning indtil i morgen." Med en kort håndbevægelse sendte han de to munke afsted, og de bar den anstrengende Groteske ud af kirken. Han vendte sin opmærksomhed tilbage til munkene. "Som I er udmærket klar over, siden vi fandt Grotesken i morges; denne kødelige forening fandt helt sikkert sted engang sidste aften. Hvis ingen af jer blev fader til den, så har jeg... Forvent, at I hver især taler med præsterne og væbnerne, der tjener under jer. Hvis en af jer opdager, hvem der er fader til denne dæmon, forventer jeg, at I straks informerer mig. Og jeg behøver ikke at minde jer om, at dette møde kun er for munke fra Det Nedre Råd. At tale om rådsanliggender eller nævne Portstenen kan straffes med døden." Vonig hamrede på podiet, "Jeg skal have mit kloster tilbage! Forlad nu mit syn!" Som én vendte råds munkene sig om og gik mod døren. Med det sænkede abbeden hovedet og gned sin tinding.

Sidst i køen trådte Ivan ind ad døren, da Vonig råbte efter ham: "Broder Ivan!" Ivan stivnede og vendte sig langsomt om med hjertet i halsen.

"Ja, Abbed?"

"Vil du tilstå noget?" Øjeblikkene strakte sig, som var de lange som dage.

"Ingen abbed."

"Virkelig?" Der gik flere dage.

Vonig spurgte igen: "Nægter du – der er en rotte i dine katakomber?"

"En rotte?"

"Du må ikke slå ihjel?" spurgte Vonig for tredje gang, med et træt smil krybende over hans ansigt.

"Hvis bare mine munke så deres pligt lige så klart som din velsignede katakomber-væbnerdreng."

"Ja, abbed," svarede Ivan.

"Jeg må snart besøge drengen igen – ikke sandt ? *Lazarus* ?"

"Det er hans navn."

"Hvordan har han det?"

"Han er sund og rask; hurtig og gavmild med bøn og bod; mangler ingenting," sagde Ivan med et skuldertræk.

"Hvordan klarer Lazarus sig med de pligter, du giver ham? Har han brug for mere hjælp dernede ? En eller to væbnere til assistance – måske på mere krævende dage? Hvis det er tilfældet, så..."

kan foretage de nødvendige arbejds-skift."

"Jeg kunne ikke bede om nogen bedre til at hjælpe med katakomberopgaver end væbner Lazarus og broder Odino. Vi tre er mere end tilstrækkelige til alle tildelte opgaver, abbed."

"Synd – hans tilstand. Stakkels dreng," tilføjede Vonig og rystede på hovedet. Han tog en dyb indånding og gav Ivan lidt bibelsk visdom ved afskeden: "*Sandelig ... hvad I har gjort mod en af mine mindste, har I gjort mod mig.*"

"Ja, Abbed."

De søgte øjne.

Vonig vendte sig og inspicerede katedralens indre – stirrede i den retning, der var den nyopdagede levende grotesk. Hans pande blev hård, og han spidsede kæben. "Du må gerne gå." Ivan bukkede og skyndte sig ud af katedralen, tung i hjertet over sin nyopdagede synd.

[Slut på kapitel 3]

Dette litterære værk blev skabt d udelukkende i dedikation til

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leve videre i os alle —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~